Karikatür

Volga mahkûmları !

— Heyamola bizim gemi heyamol !!

Dünya Karikatürleri

HEYKELİN RESMİ KUŞADI

— Merhum benim en aziz arkadaşım idi...

— İnanma, tanımazdı bile!...

(Fransız Karikatürü)

— Yangın yüksekte, merdiven çok kısa.

— Şükret, ya merdiven uzun olup da yangın alçakta olsaydı ne yapardın?

(Fransız Karikatürü)

KADINLAR HAK İSTİYORLAR

— Erkeklere itimat etmeyiniz hemşirelerim, bizi âciz buldukları için daima bizi eziyorlar.

(Fransız Karikatürü)

Sır vermiyen daktilo!.

Bay müdür — Sizden her şeyden evvel ketumiyet talep ediyorum..

Yeni daktilo — O hususta merak buyurmayınız. Eski patronumla üç sene beraber yaşadık, kimsenin haberi olmadı!..

(Fransız Karikatürü)

Tasarruf makinası !.

— Kocam çok hünerli bir adamdır. İcat ettiği bu makine sayesinde elektrik sarfiyatımızdan yüzde on nisbetinde tasarruf temin ediyoruz.

(Fransız Karikatürü)

No. 58 CİLT: 3 YIL: 2 FIATI 10 KURUŞTUR 6 ŞUBAT 1937

KARİKATÜR

Sahibi : Sedat Simavi

İdarehanesi:
İstanbul, Ankara caddesinde hususî daire. Posta kutusu: İstanbul 103

Abone Şartları:
Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruş. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

✻ CUMARTESİ GÜNLER ÇIKAR SİYASİ VE EDEBİ MİZAH GAZETESİ ✻

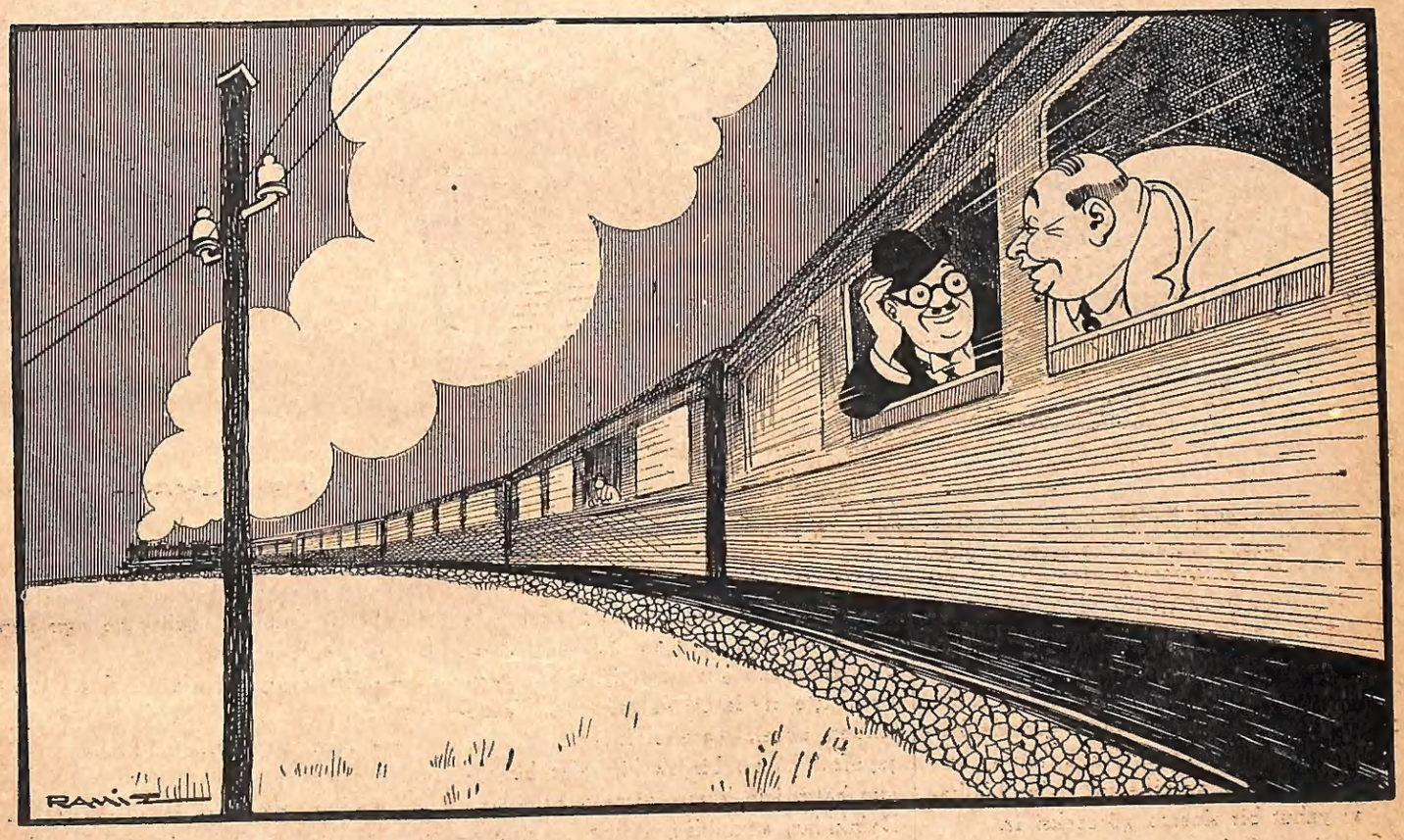

— Ankaraya daha ilk defa gidiyorum..
— Tebrik ederim, demek şimdiye kadar hiç açıkta kalmadınız!...

SU MESELESİ

Gündelik gazetelerimizin birçoğunda sinema, sanat, moda sayfaları yanında bir de Anadolu sayfası görürsünüz. Bu sayfada hemen her gün bir ayrı kasaba veya şehrimize ait güzel resimler, iç açıcı muhabir mektuplarına, hattâ sosyal etütlere raslanır: Söğütlü bir dere kenarında yeni yapılmış kübik bir un yahut çeltik fabrikası; şehre yeni giren bir şimendifer rayının üstünde boğazlanan bir kurban; bayraklarla süslü bir takın altında sevinçli bir kalabalığın ortasında bilmem hangi faydalı yapının ilk temel taşını koyan gayretli bir İlçebay; bir hükûmet meydanında kasabada ilk defa parlamıya başlamış elektrik ışıklarından meydana getirilmiş bir «Yaşasın cümhuriyet» levhası...

O ışıktan dillerle yaşamasına dua ettiğimiz cümhuriyet sayesinde on üç senedenberi memleketin her tarafında gözle görünen bir kalkınma hareketi var.

Mübalâga gazeteciliğin temel taşlarından biri olmasına rağmen, o ümit verici yazılar ve resimlerin fazlası yok, eksiği var... Evet, Anadolu dev adımlarile ilerliyor. Ancak!

* * *

Yeni bir kasaba ve hattâ şehre girersiniz, size kübik bir mektepten marş okuyarak çıkan temiz kıyafetli mektep çocuklarını gösterirler. Gayretli ve işküzar belediye reisi sizi fırka veya belediye tarafından yapılmış güzel bir parka sokar; fiskiyesinden billûr gibi sular akan bir havuzun kenarına oturtur.

Konuşmıya başlarsınız, belediye reisi anlatır:

— Havagazı fiatları iniyor, şimdiye kadar verdiğimiz ücretleri daima iki misli olarak vermişiz...
— Desene paralarımız havaya gitmiş!...

O — Şu gördüğünüz viran mahalleyi, yerden yapma toprak kulübeleri istimlâk ettik ve bir taraftan yıkmıya başladık. Seneye onların yerinde bir bulvar göreceksiniz. Şu alçak duvarın yerinde küflü bir medrese vardı, yıktık, altı ay sonra uğrarsanız yerinde güzel bir Halkevi yahut bir sinema göreceksiniz.

Siz — Softa evi yerine Halkevi, medresede oynıyan ilâhî komedya yerine Klark Gable ile Greta Garbonun oynıyacağı hissî dramlar... Oh oh...

O — Bütçeye bir de küçük dispanser parası koyduk... Hastanedeki kırk yatağı altmışa çıkarmak için de tertibat aldık.

Siz — Oh oh.. Bu da âlâ...

O — Havamız fevkalâde güzel olduğu için bir de sanatoryom düşünüyoruz... Gerçi biraz sermaye lâzım... Fakat bulacağız.

Siz — Bu himmetle daha neler bulmazsınız. Ne âlâ, ne güzel... Havanız gibi suyunuz da güzeldir inşallah..

Belediye reisinin yüzünden hafif bir bulut geçer, bülbül gibi konuşan dili biraz dolaşmıya, peltekleşmiye başlar:

— Elbet elbet... O da güzel... Ancak yani biraz uzakça... Şu karşı tepede tek ağacın yanında bir kaya ağarıyor... İşte orada bir su vardır ki, Taşdelenden güzel, Karakulak ayarında bir şeydir... Yazın birçok kimseler bu suyun hatırı için kamp kurmıya giderler.. Dalaklılar, sıtmalılar, küçük çocuklu olanlar vesaire... Hâsılı cennetin âbı kevseri gibi bir şey... Onun ortasında da mamur bir köy var ki biraz gayret edilirse elektrik dahi...

Belediye reisinin biraz evvel tutulur gibi olan belâgatinin bir tehlikeden kaçar gibi dolu dizgin bu köye kaçmıya çalıştığını hisseder ve yakalarsınız:

— Sudan bahsediyorduk. Bu âbı kevseri yazın bir iki ayında yaylâya çıkan gayret ve servet sahiplerinden gayri kimler içer...

— Kasabada içenler vardır.. Katırcılara tembih ederler... Malûm ya tepe biraz dikçedir..

— Kaç kişi..

— Epeyce.. pek çok kişi...

— Ahalinin geri kalanı ne yapar?

İlçebayın elektrikli köye karar ümidi sıfıra inmiştir. Dili yine ağırlaşıp bulanarak devam eder:

— Kuyu suyu içerler... Dere suyu içerler...

— Dere suyu temiz midir bari? Kuyular nasıldır?

Belediye reisinde yine bir gayret hissedilir fakat gözleri karşınızdaki salıncaklı sandalyede baş parmaklarını ceketinin yaka deliklerine takmış ağır ağır sallanan bir zata, hükûmet doktoruna ilişir, onun gülümsediğini görür ve naçar hakikati söyler.

— Maalesef kuyulara biraz lâğım karışır...

— Biraz dediğiniz nekadar meselâ?

Nisbeti belediye doktoru tayin eder:

— Hiç... Senede birkaç küçük tifo, birkaç da ehemmiyetsiz dizanteri salgını yapacak kadar... Sıtma, dalak şişmesi falan gibi vak'aların su ile doğrudan doğruya alâkası esasen sabit değildir... Su yüzünden çocuk ölümü çok şükür mevcudun yüzde onundan fazlaya çıkmaz... Büyüklerde bu nisbet daha zayıftır... Malûm ya ölmiyenler alışır, zaman ile vücutta bir nevi aşı mey-

KILIBIKLAR..

— Karısını, kaynanasını dövmüş sonra da sokağa atmış..

— Desene artık bizden de kahramanlar çıkmıya başladı!...

dana gelerek hemşerilerimiz hastalıklara karşı bir nevi muafiyet kazanırlar...

Tam bu esnada belediye reisinin ısmarladığı buzlu nar yahut karadut şerbeti elinize sunulmuştur. İstanbulun kapalı şişe iyi sularının size bu muafiyeti çoktan temin etmiş olduğu muhakkak bulunmakla beraber sizi bir dehşettir kaplar. Nar şerbetini dudağınıza götürüp götürüp geri çekersiniz... Önündeki boş bardakları doldurup dolu bardakları biranda boşaltan profesör Zati Sungura içinizden haset edersiniz.

Belediye reisi, mikropsuz suyun cahili olmadığını bir takım teknik izahatla anlattıktan sonra yine teknik usul ile bütçe inceliklerinden bahsı uzatıyor ve neticede size anlatıyor ki, bu elli altmış bin liralık su tahsisatını şehir hayatının kablettarih denecek devirlerinden beri belediye vilâyete, vilâyet Nafiaya, Nafia tekrar belediyeye atarak bir nevi bohça topu oyunu oynamış ve mahalleleri yıkmıya, köylere caddeler açmıya ve o caddelerde tilkiler ve tavşanlar için fenerler dikilmiye para bulunduğu halde bu altmış bin lira bir türlü halledilememiştir.

Şehirlerdeki medrese çok şükür yerini Halkevi yahut sinemaya terketmek üzere yıkılmış, fakat onun İskenderiye medresesinden menkul ellişer ,yüzer sene devamlı münazaralarının usulü el'an yaşamakta devam etmektedir.

Nihayet acı bir kanaatle anlarsınız ki kübik mektepteki yavrucuklar, içine lâğım karışmış sudan içiyor, yeni sinemada sıcaktan yahut filimlerin heyecanından terliyecek hemşeriler, ayni lâğımlı sudan yapılmış şerbetlerle hararetlerini teskin edecekler; hastanenin adedi seneden seneye artan yataklarında yatan hasta ayni suyun mikropları saysinde meselâ romatizma ile girdiği hastaneden dizanteri ile çıkacaktır.

O zaman şevkiniz sönmüş, ümidiniz zayıflamış, elinizde mikroplu şerbet bardağile düşünürsünüz:

— Keşki şu asfalt yolların, mekteplerin, parklar ve elektrik fabrikalarının yerinde bir boynu bükük iyi su musluğu olsaydı da ötekileri ondan sonra düşünseydik.

* * *

Dilimizde «sudan mesele», havadan sudan konuşma» gibi suyun ehemmiyetini küçülten ata sözleri vardır.

Bir muharrir arkadaşın bir makalesinde söylediği gibi iyi su hakkında medenî ve fennî fikirlerimiz var fakat bu hususta imanımız yarım iman halindedir. Belediye reisinin sözlerine kapılmayın, o iyi suya henüz inanmamıştır. İnansaydı iyi suyu dağdan indirecek, indirmezse iş başından kaçacaktı.

* * *

Bu satırları bize Nafia Bakanlığının bu işi de eline alarak birçok şehir ve kasabalarımıza iyi suyu kendi elile getirmek hususundaki kararı ve bütçesine büyücek bir para koyması yazdırmıştır. Su gibi aziz olsun.

KARİKATÜR

Gülüp ağlamak meselesi

Amerikada, dram oynıyan bir tiyatro direktörü facialara kimsenin ağlamadığını görünce, bir çare düşünmüş.

Hiç bir sebep yokken hüngür hüngür ağlıyan bir kadın bulmuş, gizlice angaje etmiş, Bu kadın her temsilde salonun bir köşesine oturuyor piyesin evvelce kararlaştırılan yeri gelince kendini kapıp koyuveriyormuş, öylesine ağlıyormuş ki, teessüre kapılmamak, sıcak gözyaşları dökmemek, hıçkıra hıçkıra ağlamamak, imkânı kalmıyormuş.

Bir mecliste işte bu hâdiseden bahsediliyordu. Operet yazmakla hiç bir alâkası olmıyan ve operet yazmakla alâkadar olmadığı için hiç bir suretle kin ve garaz isnat edilemiyecek bir bay:

— Fena fikir değil, dedi, şu bizim operetlere de birer sıralı sırasız gülen, kahkaha atan sinirli kadın angaje edilse de ahali bu çare ile olsun güldürülebilse...

ANTİKA AMATÖRÜ

Bayan (Ş..) yaşlıdır. Fakat genç kızlar gibi giyinir ve yüzüne sürdüğü boyaların yaşını sakladığına inanır. Hatta kendisini sokakta gören erkeklerin de bir daha gözlerini üzerinden ayıramadıklarına ve yollarını değiştirerek peşine takıldıklarına da samimî surette kanidir.

Bayan (Ş.) geçen gece bir misafirlikte çapkın bir erkekten şöyle şikâyet ediyordu:

— Evvelâ tramvayda karşıma dikildi, uzun müddet beni göz hapsine aldı. Sonra ben inince o da indi ve peşimden yürümiye başladı. Ne zaman başımı çevirsem gözlerini bana dikilmiş görüyordum.

Bir muharrir arkadaş söze karıştı:

— Tesadüfen bunu ben de gördüm hamfendi, dedi.

— Ya!.. Öyle mi? Kim olduğunu tanıyor musunuz?

— Tanıyorum hamfendi.... Antika meraklısı bir adamcağızdır.

İSTİRAHAT

Köprünün Adalar iskelesinde..

— Hayrola, nereye?

— Bir iki gün kafamı dinlemek için Yalovaya gidiyorum.

— Hamfendi de beraber mi?

— Kafa dinlemiye gidiyoruz dedik ya birader.

BİR İZAH

Geçen gün bir misafirlikte maruf avukatlarımızdan biri ile yine meşhur bir doktorumuz arasında şu muhavereye şahit oldum.

Avukat — Mucizeye inanır mısınız?

Doktor — Ben öyle şey tanımıyorum.

Avukat — Meselâ siz bir balkonun altından geçerken çiçeklerini sulıyan bir adam bir saksı düşürse, saksı ayağınızın ucunda patlasa ve size bir şey olmasa buna ne dersiniz?

Doktor — Kaza.

Avukat — Pekâlâ... Ertesi gün ayni saatte ayni adam yine bir saksı düşürse ve saksı ayni yerde kırıldığı için size bir ziyan gelmese buna ne dersiniz?

Doktor — Tesadüf.

Avukat — Üçüncü gün ayni adam yine balkondan ayağınızın burnuna ayni biçimde bir saksı düşürdüğünü farzedelim buna ne diyeceksiniz bakalım?

Doktor — (Hiç tereddüt etmeden) Herifin yolsuz bir itiyadı.

ZEKİ TERZİ

Terzim sanatında mahir olduğu kadar da ince bir kadındır. Geçen gün bir prova için kendisine uğramıştım.

Kadıncağız söz arasında:

— Sizi kaybetmekten korkmıya başladım, dedi, emin olun sizi memnun etmek için bütün maharetimi sarfediyorum; fakat muvaffak olamıyorum.

Ben hayretle: — Niçin? Bunu nereden anladınız? dedim.

O güldü:

— Ne bileyim... Beni bütün arkadaşlarınıza tavsiye ediyorsunuz.

AKILSIZ UŞAK

(C..) in uşağı kıymetli tabaklarla dolu bir sepeti merdivenden çıkarırken ayağı kaydı, kucağıda sepetle yuvarlandı ve tabaklar kırıldı.

(C...) onu şöyle azarladı:

— Budala herif... Mademki bir sersemlik edip merdivenden yuvarlandın, sepeti basamaklardan birine koymayı akıl edemedin mi?

YAMAN SPORCU

Karısının ısrarına dayanamadı. Güzelim kalöriferli apartımanı, hususî arabayı bırakıp Uludağa kayak sporu yapmıya gittiler.

Otobüsün sarsıntısı, kafasını kazana çevirmişti. Soğuktan ödü kopuyordu. Fakat refikai hayatına bir türlü dert anlatamadı. Kürklü paltoyu gözleri yaşararak çıkardı. Meşin sveteri giydi. İki tarafına bakınarak bir çift kayak ısmarlamak için kayak kiracısına yanaştı:

— Lûtfen bana bir çift kayak ile sopalarını kiralar mısınız? dedi.

Kayakçı müteessir bir eda ile:

— Maalesef kalmadı hepsini kiraladılar deyince hemen cevap verdi:

— Buradan bir tarafa ayrılmayın. Şimdi karımı getireceğim ona da bu cevabınızı tekrar ederseniz otelde konyaklı çayı beraber içeriz.

AĞLATICI FİLİM

Karı koca o akşam sinemaya gitmişlerdi.

Kadın bir aralık kocasının mendille gözlerini sildiğine dikkat etti:

— Ne o.. sen ağlıyor musun? dedi.

— Evet....

— Bu gece seyrettiğimiz filim öyle ağlanacak bir filim değil ki...

— Ona değil, böyle bir filim için iki liraya yakın para verdiğime ağlıyorum.

ÇALAR SAAT

Müşteri elinde bir paketle saatçi dükkânına girdi; içinden çıkardığı bir uyarıcı saati masanın üstüne bırakarak söylenmiye başladı:

— Yahu bu ne biçim saat... Siz adam aldatmıya mı çıktınız?

Saatçi hayretle sordu:

— Ne olmuş bayım?

— Daha ne olsun. Vaktinde uykudan uyanmak için bir saat aldım çalmıyor. Eskiden hiç olmazsa bu işi kapıcıya falan havale ederdim. Şimdi saate güvenerek onu da yapmadığım için uyuyup kalıyorum.

Saatçi gülümsedi:

— Affedersiniz, size verdiğim marka birinci bir markadar. Yalnız daha evvel söylemeyi unutmuştum. Vakit gelince zilin çalması için saati birkaç kere hafifçe sarsmak lâzımdır.

Papağan

Erkek — Size aşkımı itiraf edeceğim ama..
Kız — O halde neden ayın altısına kadar bekledin?!..

Uzun Lâfın Kısası

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Spor ve idman merakı vücut kadar, hattâ vücutten fazla çenenin kuvvetlenmesini temin ediyor: İşte Selim Sırrı, Ali Sami, Sami Karayel vesaire...

*

Yobazlarda estetik duygusu olmadığını söylemek haksızdır. Güzele bakmak sevaptır diyen onlar değil miydi?

*

Kadınların eşlerine «koca» demeleri, onların ezeli gençlik iddialarını gösterir!

*

Her doğuran evlât sahibi olsaydı saatte dokuz doğuran gazetecilerden ayda bir ordu çıkardı.

*

Hangi çeşnide olursa olsun bir gürültüye sebep olabilmek insana gurur veriyor. Nargile içenlerin tavırlarındaki azamete dikkat etmez misiniz?

*

Kadından, yalan söylemediği zaman, daha fazla korkunuz!

*

İyi adamların çoğu fena olamamak aczinin mahsulüdür.

*

Yaşımız ilerledikçe insanların gittikçe daha çok öldüklerine şaşmıya başlıyoruz. Her gün harp cephesine daha fazla yaklaştığımızı düşünmek pek işimize gelmiyor.

Filozof

Faydasız iş

Bay, yemekten sonra bir müddet gazetesini okudu. Sonra boğazını bir öksürükle temizleyip yüzüne ciddiyet vermiye çalışarak moda albümlerini karıştırarak karısına döndü:

— Baksana bana, dedi, sana bir şey söyliyeceğim?

— Söyle.

— İktısadî buhran alıp yürüyor, herkes kendisine göre bir takım tedbirler alıyor. Biz de tabiî buna uyacağız. Ben bugünden itibaren masraflarımı yarı yarıya azaltmıya karar verdim. Rica ederim sen de ihtiyaçlarını yarıya indir.

Bayan yumuşak bir gülüşle cevap verdi:

— İmkânı yok, senin aklına uyup bir çift iskarpin yerine tekini giyip âleme rezil olamam ya.

Boncuk

Tiyatro mütehassısile karşı karşıya

Memleketimizde esaslı bir tiyatro hayatı uyandırmak üzere Almanyadan davet edilen mutahassıs Karl Ebert'i görmek okadar güç olmadı. Otel garsonuna ismimi verir vermez, değerli tiyatrocunun beni salonda beklediği cevabını aldım. Ecnebi mütahassıs, en güler yüzü ile, salonun bir köşesinde idi. Beni görünce kırk yıllık bir dost gibi kollarını açtı, elini uzattı, ben hangi dille konuşacağımı düşünürken o hemen öğrenilmiş bir türkçe ile:

— Buygunuz, aziz dostum, sizi bekliyogum!

Dedi. Karşılıklı birer koltuğa oturduk. O, sordu:

— Kahvenizi şekeğli mi, sade mi emrediyogsunuz?

Söyledim. Ondan sonra söz sırası bana geldi:

— Tiyatromuz hakkında ne düşünüyorsunuz?

— Düşünüyoğum ki, tiyatğo, biğinci degecede aktoğ işidiğ... Eğkek aktoğ çok buluyoğuz ama kağı aktoğ bulamıyoguz!

— Halbuki kadınların daha iyi artist olduğunu söylerler...

— Doggu, fakat tiyatğoya gelmiyoğlar! Tiyatgo sahnesi onlağa dar geliyoğ, onlağ hayat sahnesinde rol almak istiyoğlar, çünküm daha genişdiğ...

— Peki, neden hiç tiyatroya rağbet etmiyorlar?

— Rağbet... Bu ne kelime?

— Yani heves etmiyorlar, düşkünlük göstermiyorlar?

— Çünküm biz onlağı hem güzel, hem genç, hem kültuğlu, hem sanat âşıkı olsun istiyoğuz.... Halbuki böyle dördü biğ ağada olunca onlağı kim almaz? Güzelini buluyoğuz, genç olmuyoğ. Gencini buluyoğuz, kültuğlu olmuyoğ. Kültüğlusunu buluyoğuz, sanat âşıkı olmuyoğ. Biz rol için dört aktiğsmi almalı?

— Şahi... Öyle güzel, genç, kültürlü, bir de dünyalığı olan kızı bulunca ilk önce ben talip olurum...

— Siz değil, böylesini hegkes isteğ... Şimdi buna biğ çage ağadım, buluğ gibi de oldum: Erkekleği, kadın rolüne çıkağmak....

— Nasıl olur?

— Pekâlâğ oluğ... Şimdi sizin biyıklağınızı kessek, kaşlağınızı yolsak, takma kigpikleg taksak, dudaklağınıza guj, yanaklağınıza kağmen süğsek ne dilbeg bir kağı oluğsunuz! İsteğseniz hemen kuntuğat yapalım.... Ayda altmış liga, veğgileg sizden...

— Teşekkür ederim... Fakat altmış liraya cinsiyetimi tepdil edemem!

— Yetmiş liga olsun.... Seksen liga? Doksana lâkığdı yok ya...

Baktım, fiyat biraz daha yükselirse, kırk yaşından sonra erkeklikten dişiliğe döneceğim.. İrademi kaybedip kunturatı imzalamamak için kısa bir vedadan sonra oradan ayrıldım!.

Yengeç

— **Belediye; kasap, manav ve bu gibi esnafın iş başında pejmürde kıyafetle çalışmalarını yasak etmiş....**

— **Eyvahlar olsun, alış veriş edecek esnafı nerede bulacağız!...**

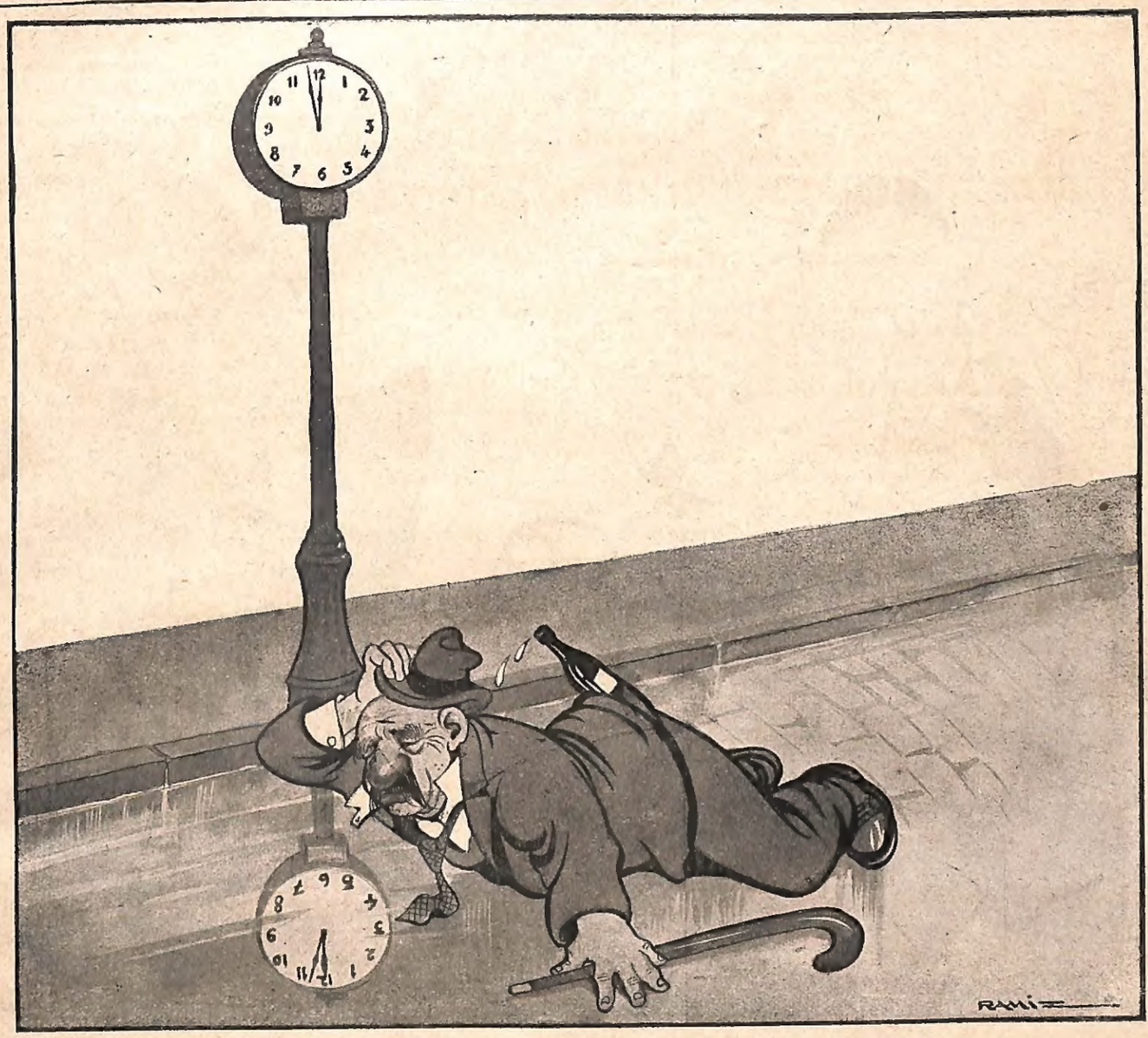

Akşamcı — Bu akşam, bizim karı artık dırlanmaz.. erken erken, tam altıda eve dönüyorum!...

O yol da bir, bu yol da!.

Dert midir yeryüzünde fırtına, kar olması?
Dert, asıl, Cihangirde faslı bahar olması!

Bataklığa düşmeden kışı geçirsek bile,
Sona erer yakında bahtının yâr olması...

Bu korkunç âkibetten kurtaramaz insanı,
Ne kız, ne oğlan, ne genç, ne ihtiyar olması!

Âdem oğlu çamurdan yaratılmış, fena mı,
Cihangir semtinin de çamurdan var olması?

Yollar ışıksız diye gök kandil gezenlere,
Yüzde yüz bir çukurun gece mezar olması,

Düşünülmekte Evkaf tarafından mutlaka,
Her sokağın başında bir türbedar olması!

Oğlum için korkarım ben iki ihtimalden:
Bir, burda oturması... Bir, sanatkâr olması.

Sanatın hali, çünkü Cihangirle müsavi,
Yoluna düşenlerin güçdür imar olması!

Resim, şiir, musiki, heykelle uğraşanın,
Maksadı şüphelidir: Bir intihar olması!..

Anadan doğma suçlu olmalı sanat ehli,
Birinin kısmetinde yok bahtiyar olması!

Tâ ezelden azaba mahkûm olan bu neslin,
Hafif cürüm sayılır yalnız mimar olması!

Bulamıyor derdini paylaşacak bir kadın,
Sanatkârın bundandır ekser bekâr olması.

İstanbulun bu hale gelmesinin sesebi,
Şehrin hududu geniş, bütçenin dar olması,

Bu gidişle beklenir Taksimin, Şişlinin de,
Yolsuzlukta Cihangir semti kadar olması!

Bize ümit veriyor iktısat sahasında,
Başkumandan vekili Celâl Bayar olması!

Yeryüzünde zarar da, kâr da müsavi bana;
Bence hakikat budur: Ömrün kumar olması!

Çamdeviren

— Bir piliç takdim edeyim mi?.
— Sakın ha.. karım çok kıskançtır, duyarsa mahvolurum!..

— Taksit kelimesi nereden geliyor?.
— Takmak mastarından olacak!..

Herkese Sökmez

★ ★ ★ ★ ★

Hasis olduğunu bilmiyen yoktu. Kesesine el atmamak için elinden gelen bütün gayreti sarfeder, kimseye bir şey ısmarlamamak için türlü dolap çevirirdi. Evine misafir gelse, dalgınlığa vurur, paketini çıkarıp fosur fosur sigara tellendirdiği halde karşısındakine uzatmazdı.

Bir gün evine bir ahbabını davet etmek mecburiyetinde kaldı. Uzun uzadıya konuştular. Akşam olup her taraf kararınca ev sahibi misafire:

— Affedersin dostum, dalgınlığa gelmiş sana bir kahve bile söylememişim dedi.

Misafir istifini bozmadan:

— Zararı yok azizim, diye cevap verdi, nasıl olsa yemeğe kalacağım yemekten sonra içeriz.

Güzel Di

Ey güzeller güzeli!.. Ey periler perisi!..
Gül yaprağı gibidir vücudünün derisi!..
Sen yokken bir pul etmez bu hayatın gerisi,
Gül yaprağı gibidir vücudünün derisi!..

★

Senden uzak olsam da aklımı çeliyorsun,
Gözlerimi kapasam karşıma geliyorsun,
Güzel kadın!.. Aşkınla kalbimi deliyorsun,
Gül yaprağı gibidir vücudünün derisi!..

★

Ey gözlerimin nuru!.. Ey hayatımın varı!..
Seyrederken titrerim o ince dudakları,
Beyaz dişler görünsün ağzın açılsın yarı,
Sen yokken bir pul etmez bu hayatın gerisi!..

★

Baba — Söyle bakalım, hangi hayvan olmasaydı annen kürk giyemezdi?.

Oğul — Sen!...

— Hanım, hanım, bu israfla senin iki yakan bir araya gelmez..

— Tabii, yeni bir şey yaptığım yok ki.. bütün elbiselerim darlaştı!..

şli Kadın..

Bana bin cefa etsen her kahrına dayansam,
Kızıl dudaklarının alevlerile yansam,
Bir sabah, gün doğarken, kollarında uyansam,
Ey güzeller güzeli!.. Ey periler perisi!..

★

Uzun kirpiğin ok mu?.. Beyaz dişin inci mi?.
Başımı döndürüyor vücudünün biçimi!..
Kıskançlığın alevi kavuruyor içimi.
Öldürmek istiyorum baksa sana birisi!..

★

Hangi gülden alınmış yanaklarının alı?..
Hangi arı getirmiş dudağına bu balı?..
Böyle kadın görmedim ben anamdan doğalı:
Gül yaprağı gibidir vücudünün derisi!..

Necdet Rüştü

Doğrusu da Bu

★ ★ ★ ★ ★

Parkta geziyorlardı. Yirmi senelik karı koca idiler. Artık ikisinin saçına da ak düşmüştü. Günlerden sonbahardı. Yapraklar dökülüyordu. Malûm ya, sonbahar insana hüzün verir, böyle zamanlarda hepimiz ölümü düşünürüz. Kadına da işte bu his geldi. Havuzdaki kırmızı balıklara baktı baktı da kocasına:

— Keşki şöyle bir kırmızı balık olsaydım, dedi, yüz küsür sene yaşıyorlarmış.... Ne saadet?

Kocası başını sallıyarak cevap verdi:

— Ne saadet mi? Aman karıcığım dikkat et yüz küsür sene konuşmadan nasıl yaşıyabilirdin? İmkânı var mı bunun?

Kadın, her lisanda belki bin kere tekrarlanmış bu soğuk nükteye karşı:

— Aldırma, dedi, seninle beraber olduktan sonra konuşmakla susmanın ne farkı var!

— Halk neden böyle toplanmış, mühim bir şey mi var?.
— Evet, bedava gazete var!...

OLMUŞ HİKAYE :

Hak Nazardan Saklasın!

Dört zabit arkadaş «henüz subay olmadıkları zamanda» bir odada toplanmış, konuşuyor, eğleniyorlardı. Mevzu, bir kuş gibi, o daldan bu dala atlıyor, hiç bir ciddî mesele üzerinde durmuyordu. Şimdi bir harp hatırası, sonra bir seyredilmiş piyes, onun arkasından bir Ada yolculuğu, bu tatil gününde dinlenmek ihtiyacını duyan dört uyanık zekâ için, belli başlı bir bahis sermayesi oluyordu. Nihayet içlerinden biri:

— Bugün gazeteyi okudunuz mu?

Dedi. Hepsi birden:

— Okuduk!

Diye cevap verdiler.

— Öyle ise görmüşsünüzdür, İzmirde bir pehlivan bir hindi dolmasından sonra on tane imam bayıldı, iki okka da armut yemiş... Ne dersiniz?

Her ağızdan bir ses çıktı:

— İşte bunu okumadıkdı...

— Ne pis boğazlık!

— Acaba çatlamamış mı?

Bu oburluk hikâyesini anlatan sevimli yüzbaşı:

— Ben sizinle ayni fikirde değilim, dedi. Ben bu vak'ayı garip bulmak şöyle dursun, hattâ neden ehemmiyet verilip gazeteye geçirildiğine şaşıyorum...

Bir arkadaşı lâtife etti:

— Yoksa sen de bu adamla müsabakaya mı gireceksin?

— Hayır... Yalnız iki misli yemeği tabiî olarak silen süpüren bir adam tanıyorum ki ismi gazetelere geçmemiştir!

Hepsi birden sordular:

— Deme... Kim bu?

Nihat, genç yüzbaşı cevap verdi:

— Benim neferim... Mehmet, Taşköprülü... Orta boylu, etine dolgun, canlı bir adam... Mehmet, bir oturuşta besli bir kuzunun hakkından gelir, bir tencere pilâvdan sonra şöyle beş okkalık bir tepsi baklavayı yarım saatte temizlerdi...

Dinliyenlerden biri:

— İmkânı yok!

Dedi. Ötekiler de bu fikre iştirak ettiler. Nihat, hem kızdı, hem kızardı:

— Size yalan mı söyliyeceğim? Mehmet hâlâ hayattadır, köyündedir, Arasıra eski zabitini hatırlıyarak mektup yazar... İsterseniz sizinle bir iddiaya girişebilirim...

— Hay hay!

— Onu Taşköprüden buraya çağırırız, yol masrafını, iaşesini falan hep temin ederiz... Eğer bahsi kaybedersem bu masraf üzerimde kalır, eğer kazanırsam...

— O zaman hepsi bize ait!

— Kabul mu?

— Kabul...

Nihat, hemen mektup yazdı. Yol harçlığını gönderdi. İki hafta sonra tekrar buluşacakları arkadaşlarına davasını isbat edeceğinden emindi. Mehmedi dört gözle bekledi.

Mehmet, muayyen günden bir akşam evvel gelmişti. Eski zabitinin karşısına reesmî bir selâmla çıktı:

— Emrettiniz, geldim!

Dedi, Nihat:

— Hoş geldin, Mehmet... Seni köyden niçin çağırdım, bilir misin?

Diye bu yolculuğun sebebini anlattı. En sonra:

— Nasıl Mehmet? Yarın akşam arkadaşlar gelecek. Kendine güveniyor musun?..

Diye sordu. Mehmet, vakarlı bir eda ile, cevap verdi:

— Evel Allah, sizi utandırmam!

* * *

Ertesi akşam, yine dört arkadaş, ayni odada buluştular. Sofra hazırdı. Mehmet de sofranın başında...

— Hemen başlıyor muyuz?

— Hay hay...

Kuzu kızartması geldi. Mehmet, sininin başına çömelerek, ilk dersten imtihanını muvaffakıyetle verdi. Yarım saate kalmadan altı okkalık kuzunun yalnız kemikleri kalmıştı. Onun arkasından pilâv tenceresi sökün etti. Mehmede bu pilâv işi âdeta çocuk oyuncağı gibi bir şeydi! Pilâvdan sonra baklava tepsisi göründü. İddiacı arkadaşlar:

— Davayi kaybediyoruz!

Diye mırıldanıyorlar, şakalaşıp gülüşüyorlardı. Mehmet, işe iştiha ile girişti, tepsinin beşte biri kolaylıkla bitti. Fakat tepsi yarıya geldiği zaman Mehmet şişmiye başlamıştı. Aman, bahis kaybedilecek! Mehmet bir gayret daha etti, ancak iki okkalık tatlı kalmıştı. Fakat Mehmet, iyiden iyiye şişmişe benziyordu.

— Aman Mehmet, gayret!

Mehmet, ayıla bayıla, yarım okka daha yedi. Lâkin yüzü morarmış, gözleri dışarıya fırlamıştı. Tepsinin başından kalktı:

— Yiyemiyeceğim!..

Nihat, partiyi kaybetmişti. Arkadaşları geniş bir nefes aldılar: Baklava tepsisi bir okka daha eksik olsaydı kendileri zarara gireceklerdi!

* * *

Arkadaşları gittikten sonra Nihat, Mehmede hiddet sordu:

— Nasıl oldu da şu bir okkalık baklavayı bitiremedin?

Mehmet, hem hayran, hem de mahcuptu:

— Vallahi ben de anlamadım, dedi, mutlaka nazar değmiş olacak...

— Ne nazarı?

— Ne bileyim ben... Sizin karşınıza gelmeden evvel acaba hamlamış mıyım, yoksa hâlâ eskisi gibi miyim diye kendimi siyamak istedim... Bir tam kuzu, bir tencere pilâv, bir tepsi baklava pişirttim... Hiç güçlük çekmeden yedim... İşte bunu bir türlü anlamıyorum; bir saat evvel bunları rahat rahat yiyebileyim de şimdi neden yiyemiyeyim? Şaşılacak iş değil mi?..

Hikâyeci

Sersem mi bu?

İki genç kız bir çaylı dansta dedikodu yapıyorlardı. Nihayet çekiştirecek adam kalmayınca bir tanesi:

— Dünyada ne münasebetsiz, kıskanç insanlar var, diye dert yandı, nişanlıma benim pasaklı olduğumu söymişler.

Ötekisi safiyetle cevap verdi:

— Zannetmem, senin nişanlın bukadarcık şeyi farkedecek kadar sersem midir?

— Siz kadınlara yüz verdikçe astarını da istiyorsunuz..
— Kâfi değil kocacığım, terzi parası la istiyorum!...

— Bizim mahdum da sporda kazanmak için çalışmıya başladı..
— Ekzersiz mi yapıyor?.
— Hayır, yevmî gazetelere elli kuruşa makale yazıyor!...

MONOLOG:

AKŞAMCI

[Karmakarışık saçlarına kır düşmüş, burnu kızarmış, gözleri şiş şiş, göğsü bağrı açık bir adam. Sağ elinde bir şişe sol elinde bir kadeh. Yalpalıyarak odasına gelir, masasının başına çöker. Altındaki hasır sandalye çatırdar.]

Ben kimim, biliyor musunuz? Rahmetli Bekri Ahmet... Bekri Mustafanın on ikinci batından torunu, rahmetli bekri Ahmet.. Soyadı diye bekriyi alacaktım ama, benden evvel davranan gözü açıklar olmuş... Bir neyzen, bir ressam, bir de muharrir, bekri adını almak için nüfus dairesine başvurmuşlar... Nihayet bekrilik birincisinde kalmış! Ben bekri Mustafanın on ikinci batından özbeöz torunu imişim, onlar değilmiş: Bu isim kargaşalığında kim anlar, kim dinler? Ben de bekri ismini sağıma takacağım yerde soluma taktım: Ahmet Bekri yerine, Bekri Ahmet oldu...

Ha, merak ediyorsunuz değil mi? Ben rahmetli olayım!... Öyle ya, bir merhumun karşınızda işi ne? Hem merhum, hem ayakta.... Hani, on ikinci batından büyük babamın bir hikâyesi vardır: Camide bir hoca vâız ediyormuş, bekri Mustafa da - sarhoşluk halile olacak! - içeriye dalmış, bakmış ki vâız içkiden bahsediyor, hemen tepeden tırnağa kulak kesilmiş... Hoca demiş ki: «Her kim bu dünyada içki içerse yarın ahrette içtikleri içki burnundan gelecek!» büyük babam dayanamamış, bağırmış: «Desene öbür dünyada da keyifler yolunda.... Burnumdan gelen zıkkımı içer, içer, Allaha dua ederim!» Acaba ben de onun dediği gibi mi oldum? Öbür dünyada dirildim de keyif mi çatıyorum? Hayır, görüyorsunuz, hiç öyle değil... Ben öbür dünyada olsam sizin işiniz ne? Sonra, ben içeyim, siz seyrediniz, bu müsavatsızlık ancak bu dünyada olur... O halde ben nasıl olur da rahmetli olurum?

Anlatacağım: Ben merhumum ama, fennen merhumum... Gerçi görüyorum, işidiyorum, içiyorum ama bunlar on para etmez... Ben ilmen, fennen, yani tıbben merhumum... Geçen gün, büyük babam bekri Mustafanın sarhoşluk halile camiye girdiği gibi, ben de kazara Yeşilay kongresine gitmiş bulundum... Yeşilay, hani şu içki düşmanları cemiyeti.... Kısa boylu, pos bıyıklı, şişmanca bir doktor nutuk irat ediyordu. Tam kapının yanında sızacağım sırada onun

—Karımın geçen gün çektirdiği fotoğraflar çok fena çıkmış..
— Üzülmeyin bayım, bayan yarın teşrif etsinler de baştan çıkarayım!..

bir lâfı ile ayıldım! Doktor diyordu ki: «İnsanın tabiî ömrü yüz senedir.... Halbuki içki ile biz hayatı kısaltıyoruz. Bir kadeh içki insanın ömründen bir haftasını alır, götürür...»

Aklım başımdan gitti, dışarı fırladım, rakı şişesini, kadehi birer tarafa attım, bari ömrümün artakalan yıllarını kurtarayım dedim. Hesap başına oturdum: Tabiî hayat yüz sene... Bir kadeh içki ile bir haftalık ömür gidiyor... Cemettim, tarh ettim, darbettim, taksim ettim, arkasından bir de muadelesini kurdum. Eyvah, hesabın neticesine göre bendeniz, yani bekri Mustafa torunlarından bekri Ahmet, bundan tamam bir buçuk asır evvel, yani daha doğmadan yüz bukadar sene önce, Allahın rahmetine intikal etmemiş... Tıp böyle söylüyor, inanmaz mısınız?

Artık dünyaya gelmeden ölmüş bir adama rahmetli denir mi, denmez mi, bilmem ama, herhalde dünyaya gelmeden ölmüş bir adamın içip içmemesine hiç kimse söz söyliyemez kanaatindeyim!.

İspinoz

CENAZEDE

Cumartesi sabahı şark musikisi üstadı udî Nevresin cenazesi kalkıyordu. Hava soğuktu, buram buram kar yağıyordu. Merhumu öteki dünyanın eşiğine teşyi etmek için gelen dostlarından biri yanındakinin kulağına iğildi:

— Garip şey, dedi, azrail sanatkârların canını almak için ekseriya böyle havayı bekliyor....

Öteki cevap verdi:

— İsabet, zavallıları oduncu ile kömürcünün pençesinden kurtarıyor..

İşim acele

İhtiyar bir ilk mektep muallimi, Maarif müdürünün karşısına çıktı:

— Bay direktör, dedi, bu seneki terfi listesinde yine ismim yok!

Direktör ümit verdi:

— Biraz bekleyiniz, yakında terfi edersiniz!

Muallim, ağarmış saçlarını göstererek:

— Lûtfen acele ediniz, dedi, fazla beklemiye vaktim kalmadı...

— Şu bizim sokaklara hiç belediye memuru gelmemiştir..
— İftira etme, daha geçenlerde yol vergisi almıya geldiler!...

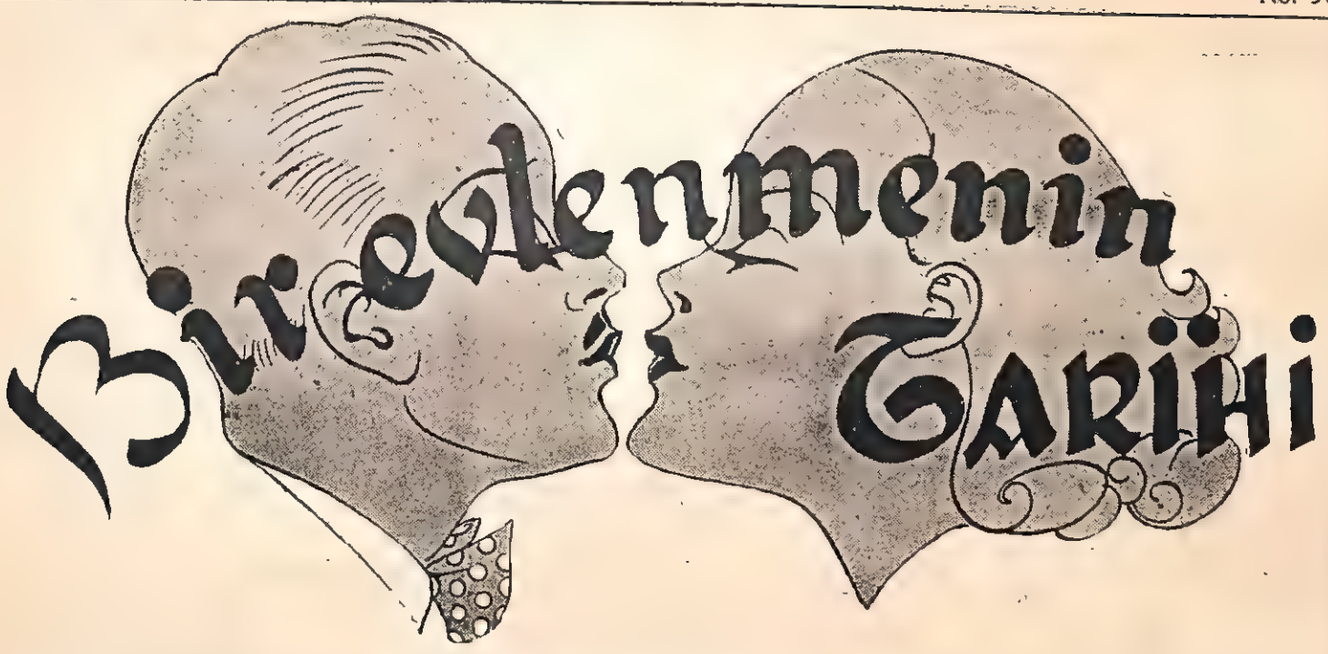

— 16 —

Maamafih Macide hanım yine fazla bir hayret göstermedi:

— Pekâlâ bizden dua, dedi ve sustu.

— Anne, sen niçin benim saadetime engel olmak ister gibi vaziyetler alıyorsun kuzum?

Kadın hayretle başını kaldırdı:

— Ben mi? Allah akıllar versin sana Mesut.... Şimdilik paran yok da ondan a çocuğum... İki çıplak bir hamamda yaraşır...

— Biliyorsun ki benim istikbalim var..

Macide hanım dişile iğnenin ucundaki ipliği kopardı:

— Onun babasının da borçları... İkisini bir araya getirdiniz mi güzel güzel geçinir gidersiniz?

— Anne.

— Vallahi Mesut... Aksi aksi şeyler söylediğimin farkındayım ama hakkı mı da teslim et... Hiç olmazsa bir baltaya sap olmuş olsan...

— Anne göreceksin ki bu... Aşk beni bambaşka bir adam yapacak. Kendi evlenme işimi nasıl kendim halletimse memuriyet işini de halledeceğim. Zaten sana söylemedim ama bana bir takım vaitler filân da var...

— Öyle mi, kimden?

— Müsaade et de şimdi söylemeyim.

— Bu ne ciddiyet!

— Ey artık evli barklı adam sayılırız.

— Dedim ya çocuğum... Benden bol bol dua...

Ana oğul barışmışlardı. Biribirlerini öptüler; Macide hanım:

— Hadi öyle ise.. Gönül ferahile uyu dedi.

* * *

Bu duaya rağmen Mesut yatağında bir türlü uyuyamıyordu, son bir vehim ile arasıra parmaklarını burnuna götürüp koklıyarak düşünüyordu:

Saadet kat'ileşmiş, ricat yolları kesilmişti. Hakikaten bu iş ve memuriyet meselesini ne yapacaktı? Gerçi ilerde Türkiyenin en büyük adamlarından biri olacağı muhakkaktı. Fakat bu hakikati zaman çerçevesine sığdırmıya maalesef imkân yoktu.

Anasına bir takım nüfuzlu kimselerin kendisine yardım vadinde bulunduklarını söylemişti. Bu sadece bir ümitti ve hattâ bu ümidin kimler hakkında olduğu da şimdilik pek belli değildi.

Arkadaşlarından birinin babası bir şirketin idare reisi idi. Oğlunu mektepten çıkar çıkmaz bir bankaya yerleştirmişti. Mesudu sevdiği için arasıra ona da «şu mektebi hayırlısile bitir de sana da bir şeyler buluruz» yolunda vaitlerde bulunurdu. Mesut bu zata halini anlatmayı ve şirkette bir hukuk müşavirliği istemeyi düşündü. Muhakkak iyi karşılanacaktı. Kendisine evvelâ yüz lira raddesinde bir ücret teklif edileceğini umuyordu. Yaklaşan uykunun verdiği nikbinlikle bunu hayalinde yüz elliye çıkardı ve hattâ biraz sonra onu da az görerek teklifi münakaşa ederken uykuya daldı.

NİŞAN

Mesut İbrahim artık Örfi Veyselin evine kollarını sallıya sallıya girip çıkıyor ve Handanın annesinden çekinmiyordu.

Bu cesaretin daha başka sebepleri de vardı. Mesudun Handanla evleneceği haberi çıkar çıkmaz dedikodular başlamış, birçok hayırhah dostlar Macide hanıma, Veysel Örfinin boğazına kadar borca batmış serseri bir adam olduğunu söylemişlerdi. Macide hanım bu endişe verici rivayetlere biraz da kendi hayalinden bazı şeyler katarak kocasına ve oğluna korkunç şeyler söylüyor:

— Ayağınızı denk alın. Baba oğul iki deli beni dinlemediniz; Allah sonumuzu hayır etsin, diyordu.

Mesut annesinin bu şüphelerini lâkayıt bir çehre ile karşılıyor:

— Ben Veysel Örfi ile değil, Handanla evleneceğim. Kayınbabamın parasında pulunda gözüm yok.. Daha olmazsa kızı çeker alırım, diyordu.

Macide hanım o vakit dudak büküyor:

— Çekip alır mısın? Nereye? diyordu.

Mesut ayni neşe ve azim ile:

— Orasını ben bilirim, diyor ve ıslıkla fokstrotlar çalarak bahçeye çıkıyordu.

Bu ıslıkların sebebi, kendisini anasına lâkayit ve emin göstermekti. Delikanlı bahçedeki kütüklerin arasında biraz ilerledikten sonra ıslıkları kesiyor ve derin derin düşünüyordu:

— Ah şu annem... Şimdiden kaynanalığa başladı... Saadetimi zehirlemek için neler icat edeceğini bilemiyor.. Fakat acaba sözleri haksız mı? Veysel Örfi sahiden boğazına kadar borca batmış bir serseri mi? Hiç olmazsa benim şu memuriyet işi bir yoluna girse..

Bu kara düşünceler biraz sonra tahammül edilmez bir sıkıntı halini alınca Mesut ceketini giyiyor, Bambu bastonunu alarak köşkün yolunu tutuyordu.

Handan artık eskisi kadar sıkı altında değildi. Ferhunde hanım mesuda

damadı gözile bakmıya başladığı için eskisi gibi yalnız kalmalarına engel olmuyordu.

Mesut bir gün Handan ve Sâda ile bahçede dolaşıyordu. Sâda mânalı bir göz işaretinden sonra arkadaşına:

— Söylesene, dedi.

Handan birdenbire kızardı, elile Sâdanın ağzını kapadı.

Mesut merak ile sordu:

— Ne var?

Handan, mini mini bir kız çocuğu telâş ve mahcubiyetile onlardan ayrıldı, koşa koşa içeri gitti.

Sâda onun arkasından baktıktan sonra gülümseyerek:

— Bu Handan hakikaten çocuk, dedi, mademki kendisi söylemiye cesaret edemedi, ben söyleyivereyim. Efendim siz pek bilmezsiniz, kızların nişan yüzüğüne pek merakları vardır. İsterler ki meselâ bir mağazaya girip eldivenlerini çıkardıkları vakit parmaklarında bir nişan yüzüğü parlasın. Hakikaten de satıcı kızlar falan nişanlı yahut evli kızlara bizim gibilerden daha fazla ehemmiyet verirler.

Sâda bunu söylerken kendi çıplak parmağını göstererek, ve gözlüklerinin arkasında miyop gözlerini süzerek derin derin göğüs geçirdi.

Mesut sırıtarak onu teselli etti:

— Yakında siz de takarsınız inşallah...

— Her ne ise Handan bir nişan yüzüğü istiyor...

Mesut bunu daha evvel akıl edemediğine utanmış gibi:

— Ben sanırdım ki... Hani asıl âdet.. Nişan ziyafeti yapıldıktan sonra yüzük takmaktır.

— O başka.. O nişan halkası gibi bir tanesini de siz takacaksınız... Bu bizim söylediğimiz hani kendi aranızda nişanlanmanızın hatırası...

Mesut başını önüne indirerek:

— Anladım, dedi, kendimden akıl edemediğim için beni affediniz... Derhal icabına bakarım...

Meselenin utanılacak şekilden çıkması Mesudun muvafakatine bağlı imiş, Sâda hemen koştu,

— Kapı arkasından süpürge alır gibi kolay ve süratli Handanı bileğinden yakalıyarak Mesuda getirdi. Sonra onları bahçenin hiç bir taraftan görülmiyecek bir noktasına sürükliyerek:

— Hadi ben gözcülük ederim.. Siz resmî nişanlı busesini de teati edin, dedi.

Mesut bu busenin ötekilerden daha ateşli ve âşıkane olması lâzım geleceğini düşündüğü için mendilile dudaklarını, burnunu sildi, nazik bir vazoyu kucağında taşımıya hazırlanan bir hamal vaziyetile kollarını uzattı; ayni zamanda sırtını da bir ağaca dayamayı ihmal etmemişti.

Ayakta cereyan eden bu nevi âşıkane merasimde muvazeneyi muhafaza etmek vazifesi erkeğe düştüğü için Mesut daima böyle ihtiyatlı hareket ederdi.

Onlar öpüşürken Sâda pencereleri, kapıları, sokak duvarının parmaklığını gözliyerek kimsenin görmemesine ve gelmemesine dikkat ediyor, fakat bu heyecanlı sahneyi seyretmek zevkinden de kendini alamadığı için ikide birde onlara dönüyor:

— Çabuk olun çocuklar.., Maamafih pek de acele etmeyin. Gelen giden yok, diyordu.

Sahne bittiği zaman Sâda, asıl öpülen kendisi imiş gibi gözleri şaşılaşmış, nefesi tıkanmış, dudakları sulanmış bir vaziyette idi.

* * *

Yüzük meselesini annesine açmak bir mesele idi. Macide hanım Handanın şimdiden yüzük istemesini mutlaka fenaya çekecek, oğlunu nişanlısından soğutacak ileri geri lâkırdılar söyliyecekti. Sonra Mesut memleket âdet ve ananeleri arasında resmî nişandan evvel bir hatıra yüzüğü verilmesi yolunda bir şey de hatırlamıyordu.

Onun için birçok düşündükten sonra zihninde bir plân tasarladı ve annesile konuşmıya başladı:

— Bilmem sizin zamanınızda da var mıydı? Şimdi bir yeni âdet var. Aileler arasında yapılan resmî nişandan evvel alâkadarlar arasında bir hususî anlaşma oluyor ya... İşte onun hatırası olarak erkeğin nişanlısına iyi bir yüzük vermesi lâzım geliyor... Şöyle altın bir halka üzerinde irice bir pırlanta... Bunu vermek katiyyen lâzım... Sakın bu fikri bana başkaları telkin etti sanma... Kendim biliyorum da ondan.. Herkes böyle yapıyor... Hattâ benim gibi anası babası olmıyanlar bile.. Maamafih ben biriktirmiş paramın yüz lirasile bu yüzüğe iştirake hazırım... Elverir ki hepimizin yüzünü ağartacak bir şey olsun... Bilhassa yüzüğün pırlantası şöyle bir küçük leblebi kadar, leblebiye yakın olmalı..

Macide hanım kahkaha ile gülmiye başladı:

— Aman evlâdım senin sahiden bir şeyciklere aklın ermiyormuş... Leblebi kadar pırlanta olur mu? Okadar şeyi adama kaç bin liraya verirler.

Mesut İbrahimin kadın süsleri gibi mücevherler hakkında da bir fikri yoktu. Kendi sözünden kendi de utanıp kızararak:

— Aman anne... Leblebi kadar dedimse, teşbih canım... Anlayıversene...

Macide hanım oğlunun bu arzusuna riayet etmezse onun kendi başına hareket ederek birikmiş parayı Çarşıçi dolandırıcılarına kaptıracağını anladı:

— Peki ben babanla konuşurum. Sen sakın kendiliğinden bir şey yapma, dedi.

Bazı günlerde kırk para için satıcı dövmiye kalkan İbrahim beyin, bazı günlerde de dehşetli hovardalığı tutardı.

— Devam edecek —

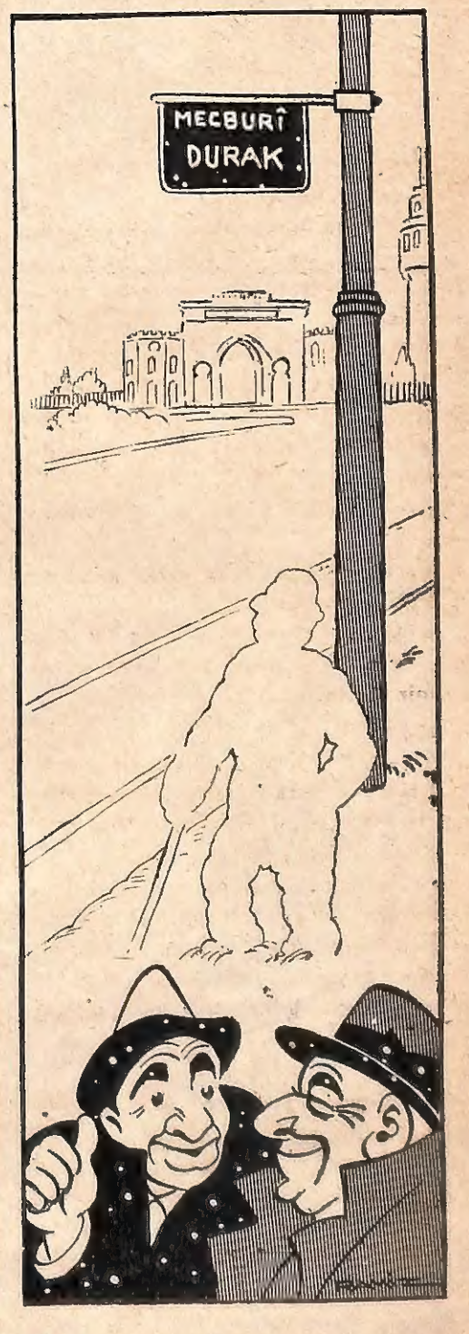

—Şu tramvay şirketi yamandır vesselâm. Müşterilerin ayazda donacaklarını evelden kestirmiş de (Mecburî durak) levhası asmış!..

TARİHTEN ÇİZGİLER: Mektebe gidiş..

— İçki seni tutar mı?.
— Tutamıyor birader, her içişte yuvarlanıyorum!...

Peşin Pazarlık

Her cihette mutabık kalmıştılar. Artık delikanlıya, şapkasına sarılıp babasının yazıhanesine koşmak, kızının desti izdivacına talip olmak düşüyordu. Tam fırlıyacağı zaman küçük bayan kolunu çekti.

— Dur canım, dedi, bir nokta daha kaldı.

— O da nesi.

— Sahanda yumurta yemesini sever misin.

— Neden soruyorsun?

— Başka yemek pişirmesini bilmem de. İşine gelirse diyecektim..

İKAMETGÂH

Hâkim suçluların ikisini de tepeden tırnağa kadar süzdü. Sonra dosyayı karıştırmıya başladı. Karıştırdı, karıştırdı, suçluların adresini bir türlü bulamadı. Çıkıştı:

— Söyle bakalım Cimcoz Recep nerede oturuyorsun sen?

— .....

— Söylsene be adam!

— Şurda burda.

— Ya sen, Bitirim Ömer, senin evin neresi?

— Cimcozun oturduğu yerin ikinci katı reiz bey.

Neosterin Vasıf

Çocuklarınızı kızamık, kızıl, kuşpalazı ve bütün boğaz hastalıklarından korur.

Her eczanede bulunur.

Dr Hafız Cemal

Lokman Hekim

Dahiliye mütehassısı

Pazardan başka günlerde öğleden sonra saat (2,5 tan 6 ya) kadar İstanbulda Divanyolunda 104 numaralı hususî kabinesinde hastalarını kabul eder. Salı, cumartesi günleri sabah (9,5 - 12) saatleri hakikî fıkaraya mahsustur. Herkesin haline göre muamele olunur. Muayenehane ve ev telefonu: 22398 .Kışlık telefon: 21044

Mütenasip bir Endam

J. Roussel Korseleri (Gaine), ve Kemerleri vücudu sıkmaksızın tenasübü temin eder. Sevimliliğine halel gelmeksizin vücutu yumuşatır ve inceltir.

Fiyatlar: Kemerler 6 liradan. Korseler (Gaine) sutyenle beraber 25 liradan itibaren.

Satış yeri yalnız:

J. Roussel Paris

İSTANBUL, Beyoğlu Tünel meydanı 12 No.lu Mağazamızı ziyaret adiniz veya 18 No.lu tarifemizi isteyiniz. Fiyatlarımızda büyük tenzilât.

Karikatür

Karikatür'n ikinci cildi 52 inci sayı ile tamamlandı. Kolleksiyonlarını idarehanemize gönderen okuyucularımızın ciltleri gayet nefis ve hususî kapaklar içinde 40 kuruşa ciltlenmektedir. Anadoludan gönderenler, 60 kuruş cildiye ve posta parası göndermelidirler.

Yağmur Rüzgâr Soğuk

cildinizi sertleştirip çatlatır. Muhafaza etmek için yüz ve ellerinizi sabah ve akşam muntazaman ve sokağa çıkmadan evel iyice

KREM NİVEA

ile uvunuz. Teniniz yumuşak ve sıhhatli kalır.

Ademi iktidara Fortestin

ile çare bulursunuz. Bel gevşekliğini geçirir, vaktsiz ihtiyarlıyanlara gençlik ve dinçlik verir. Yalnız ismine dikkat.

Karikatür

— Şu Boğaziçi cennet gibi yerdir..
— Belli, bu sırada içinde kimse yok !.